

UPPDRAG FÖRETAG

FÖRETAGARE I VILHELMINA KOMMUN

ETT STÖD I SORGEN - EN STÄNDIG BALANSGÅNG

Blommor och begravingar hör ihop, det hörde vi när Mariana Löfvenmark blev årets företagare 2019. Men hur är egentligen livet som begravningsentreprenör i ett litet samhälle som Vilhelmina?

Mariana Löfvenmarks - oftast kallad Marri(s) - företagsresa sträcker sig över tio år tillbaka. År 2011 startade hon upp blomsterhandeln Lilla Fröken Blomster efter att ha arbetat på Blommona i 14 års tid. Vid sin sida hade hon sambon Örjan Jonsson - även kallad Bigge, som idag spelar en viktig roll i begravningsbyrån Fonus som paret köpte upp år 2018.

- Det var inte ett solklart ja, säger Marri och skrattar.

Örjan fortsätter:

- Det var så fullt upp med allt annat, och det var mycket som behövde fungera för att ro iland. Till slut blev det nästan skrämmande hur allt bara klaffade.

Att driva en begravningsbyrå är speciellt. Både Örjan och Mariana är överens om att det krävs mycket av en person för att dels hantera avlidna människor, men också för att känna och läsa av anhöriga. Det är ett känsligt arbete att ta hand om en begraving, och framför allt att vara ett stöd för personer som befinner sig i sorg.

- Det finns ingen handbok som berättar hur du ska vara och vad du ska säga,

menar paret. Det är något du lär dig eftersom, och framför allt genom att läsa av människor.

Det finns också för- och nackdelar med att driva en begravningsbyrå i ett litet samhälle som Vilhelmina. Många känner igen uttrycket "alla känner alla" och det är något som även Örjan och Marri har fått erfara. Ibland kan det hända att den avlidne personen är någon de känner.

- Att komma till ett hem där den avlidne är någon man har en slags relation till är svårt, berättar Örjan. Men man går in i en roll där man kopplar bort det personliga. Därefter kan jag och Marri prata om det som hänt, vilket är viktigt för att bearbeta den sorg vi ofta möter.

Men att vara begravningsentreprenör i en kommun med dryga 6000 invånare innebär också dilemman att leva ett privatliv. Paret har fått ifrågasätta sig själva vad som är okej att göra och inte. Det kan vara svårt att själva delta i vissa aktiviteter och nöjen, dels för att chansen är stor att möta gäster från begravingen som varit på dagen, samtidigt som deras jobb innebär att de ska vara tillgängliga dygnet runt.

- Det är en balansgång, berättar Marri. Man förknippas oftast med det man arbetar med och då får man tänka efter lite extra.

Den största utmaningen med att driva denna typ av verksamhet är att möta anhöriga.

Paret berättar att alla personer reagerar på olika sätt; vissa befinner sig i ett chocktillstånd medan andra är sansade. De menar också att det vissa gånger kan vara otroligt ledsamt för deras egen skull, men att de fortfarande ska sköta sitt jobb och måste hålla sina egna känslor inombords. Detta har varit svårt när det till exempel handlat om att hämta en yngre person, som har fullkomligt sönderbrutna föräldrar.

- När det är en mamma på 94 år som somnat in i sin säng går anhöriga också igenom sorg, men det är på ett helt annat sätt, menar de.

Det viktigaste för Örjan och Marri vid en hämtning är dock att - framför allt - vara neutral, men också att vara tydlig med vad som kommer hända.

- Vi vill bemöta anhöriga med respekt och på ett sätt som gör att de känner sig trygga, berättar Örjan. Ibland kan det innebära att vi stannar kvar en stund för att det är vad de inblandade personerna behöver.

Marri fortsätter:

- En begraving är ledsam på många sätt, samtidigt som det är ett fint avslut. Det är ett vackert tillfälle för anhöriga att säga farväl.